

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 711/2015
29.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца Г.К., И.Р. и З.З. из Б., чији је заједнички пуномоћник Ј.В., адвокат из Л., против тужене Т. о. Б., ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2969/14 од 29.08.2014. године, у седници одржаној 29.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2969/14 од 29.08.2014. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 бр. 2969/14 од 29.08.2014. године одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена пресуда Основног суда у Лебану П1 1695/2012 од 10.06.2014. године. Том првостепеном пресудом одбијени су тужбени захтеви тужилаца за поништај решења туженог бр. 121/12 од 17.09.2012. године о отказу уговора о раду бр. 58/12 од 24.05.2012. године; решења бр. 119/12 од 17.09.2012. године о отказу уговора о раду бр. 108/11 и решења бр. 127/12 од 18.09.2012. године о отказу уговора о раду бр. 54/12, и захтеви за враћање на послове и радне задатке у оквиру њихове стручне спреме. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиоци су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а побијана пресуда, супротно наводима ревизије, нема недостатака због којих се не би могла испитати.

Према утврђеном чињеничном стању тужиоци су код тужене туристичке организације, чији је оснивач општина, били у радном односу на неодређено време. Тужиља Г.К. је обављала послове референта за сеоски туризам, И.Р. послове техничког секретара а З.З. послове сарадника за израду промотивног материјала, снимања и израде видео и штампаних материјала. Ти послови укинути су новим Правилником о систематизацији радних места бр. 97/12 од 22.08.2012. године. Побиганим решењима туженог, које је донела в.д. директора М.Ш.Р., тужиоцима је утврђено право на отпремнину, која им је и исплаћена и отказан уговор о раду применом чл.179.тачка9.Закона о раду.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су закључили да је тужиоцима законито престао радни однос код туженог отказом уговора о раду, због чега им није основан ни захтев за враћање на рад.

На права, обавезе и одговорности запослених у јавним предузећима чији је оснивач локална самоуправа примењује се Закон о раду, на чију примену упућује одредба чл 2.став 2.

У конкретном случају, новим Правилником о организацији и систематизацији радних места од 22.08.2012 године, тужена је систематизовала само два радна места (место директора и референта за туризам) а укинула послове које су обављали тужиоци, па је за њиховим радом престао потреба услед технолошких, економских и организационих промена. Тужиоцима је пре отказа исплаћена отпремнина, а решење је донела вршилац дужности директора М.Ш.Р. изабрана одлуком СО Б. 08.06.2012. године и истог дана уписана као заступник правног лица у Регистар Привредног суда у Лесковцу.

Имајући у виду наведено, тужиоцима је побиганим решењима које је донело овлашћено лице из чл.192.став1.тачка 1., отказ дат законитом применом члана 179. тачка 9., уз признање права на отпремнину из чл.158.Закона о раду, па нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Тужиоци у ревизији понављају да је именовање в.д. директора незаконито па су и решења о отказу која је она донела, незаконита. Истицање те чињенице у овом поступку за оцену законитости решења о отказу, није од утицаја на другачије пресуђење. Ово из разлога што спор поводом избора и разрешења органа правних лица према чл. 23.став 1.тачка 8.Закона о уређењу судова, спада у надлежности Вишег суда, пред којим та одлука није побигана.

На основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.**